

REGLEMENTĂRI PRIVIND SIGURANȚA ACVATICĂ

OCTOMBRIE 2017

Documentare și sinteză: Cristina Grecu, consilier parlamentar

Studiul documentar poate fi accesat direct pe Intranet la pagina Direcției studii și documentare legislativă.

* Lucrările elaborate în cadrul Direcției studii și documentare legislativă sunt cu caracter documentar și nu reprezintă punctul de vedere al Camerei Deputaților.

CUPRINS

I.	DATE GENERALE	4
II.	REGLEMENTĂRILE ÎN DOMENIU LA NIVELUL UNOR STATE EUROPENE ȘI ISRAEL	4
	CROAȚIA	4
	DANEMARCA	5
	FINLANDA	6
	FRANȚA	7
	GERMANIA	8
	GRECIA	9
	ISRAEL	10
	MAREA BRITANIE	10
	OLANDA	11
	POLONIA	12
	SUEDIA	13

NOTĂ: Acest material a fost realizat în baza răspunsurilor transmise de către parlamentele naționale ca urmare a solicitării noastre către Centrul European de Cercetare și documentare - ECPRD

I. DATE GENERALE

Siguranța acvatică reprezintă salvarea persoanelor aflate în pericol de înec și prevenirea oricăror accidente de acest fel pe plaje, în ștranduri, în parcuri acvatice, în porturi de agrement nautic și în alte locuri organizate pentru înotărie.

Legislația referitoare la salvarea acvatică poate avea un impact major asupra tuturor aspectelor legate de siguranța acvatică, inclusiv angajatorii și angajații, organizațiile care certifică, autoritățile locale și înotătorii pot avea un rol semnificativ.

Înecul este o cauză principală de mortalitate și o problemă gravă de sănătate la nivel mondial, însă cercetările nu au reușit să stabilească factorii determinanți, existând sugestii precum acțiunile salvamarilor sau ale victimelor, caracteristicile locului în care are loc tragedia sau circumstanțele în care se produce.¹

La nivel comunitar, problema siguranței pe plaje este abordată în contextul mai amplu al siguranței serviciilor turistice², neexistând reglementări speciale.

II. REGLEMENTĂRILE ÎN DOMENIU LA NIVELUL UNOR STATE EUROPENE ȘI ISRAEL

CROAȚIA

În Republica Croația, pentru a reduce numărul accidentelor asociate cu apa, în special numărul de înecări, a fost stabilit un sistem național de prevenire a înecării și de prevenire a accidentelor în apă.

La începutul anului 1996, Crucea Roșie croată a devenit membru cu drepturi depline al Federației Internaționale de Salvare (ILS). După primirea calității de membru, Crucea Roșie croată a demarat înființarea Serviciului de salvare nautică.

Crucea Roșie croată ca autoritate publică așa cum reiese din Legea de organizare și funcționare, publicată în "Monitorul Oficial", nr. 71/10 desfășoară servicii de salvare a vieții pe baza standardelor recunoscute la nivel internațional, desfășoară cursuri de instruire pentru salvamari, instructori și administratori ai stațiilor de salvare; gestionează baza de date a salvamarilor instruiți, instructori și administratori ai stațiilor de salvare; organizează cursuri de perfecționare. De asemenea, emite norme și standarde pentru stațiile de salvare și efectuează evaluarea riscurilor la stațiile de salvare.

¹ http://www.ayfcoaching.com/AcuCustom/Sitename/Documents/DocumentItem/09_Avramidis_IJARE_4-3_312-327.pdf

² <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/DOC/?uri=CELEX:52014DC0464&qid=1507023631372&from=RO>

În anul 2011, Consiliul director al Crucii Roșii croate a emis o Ordonanță privind serviciul de salvare a vieții și protecția ecologică a zonei de coastă. Ordonanța conține normele și standardele pentru stațiile de salvare și evaluarea riscurilor la punctele de salvare, care descriu măsurile ce trebuie luate pentru prevenirea accidentelor acvatice.

Măsurile de reducere a gradului de risc sau de eliminare a pericolului, includ și:

- îndepărtarea sau repararea (funcționarea în condiții proprii) a obiectelor periculoase, a clădirilor etc.;
- alertarea utilizatorilor zonei de scăldat cu privire la existența unor posibile pericole;
- interzicerea activităților cu potențial de pericol;
- organizarea unui serviciu de salvare a vieții pentru prevenirea accidentelor sau reducerea gradului potențial de risc la care sunt expuși înotătorii;
- prescrierea altor proceduri de asistență în caz de accident.

În Republica Croată, toate reglementările în acest domeniu nu includ prevederi referitoare la persoanele care încalcă normele în domeniu.

DANEMARCA

TrygFonden face parte din TryghedsGruppen, o companie al cărei scop este de a genera o mai mare siguranță prin investiții, inclusiv investiții în activități non-profit.

În 2015, TrygFonden³ a distribuit 550 milioane DKK (aprox. 74 milioane Euro) pentru sute de proiecte. De exemplu, TrygFonden, în colaborare cu Federația daneză de înot, administrează TrygFonden Surf Lifesaving. Această organizație are 180 de salvatori special instruiți în navigație, care sporesc siguranța pe plajă de-a lungul coastelor daneze.

Consiliul național pentru siguranță nautică a elaborat un proiect pentru numerotarea plajelor daneze. Un număr de plajă este alcătuit dintr-o literă urmată de un număr de trei cifre. Locația numărului de plajă este înregistrată cu o coordonată GPS. Atunci când este apelat numărul de urgență danez 1-1-2, centrul de urgență va permite serviciilor de urgență de la sol, apă și aer să stabilească exact locația unde are loc evenimentul, astfel încât ajutorul să ajungă cât mai repede posibil. Numerele de plajă sunt stabilite în locuri unde nu există o adresă poștală; de exemplu toate zonele de scăldat de pe plaje și lacuri etc.

Municipalitatea și poliția locală sunt responsabile pentru plasarea precisă a numerelor de plajă. Poliția națională este responsabilă de administrarea sistemului de numerotare a plajelor - în parteneriat cu Secretariatul 1-1-2 și Consiliul național pentru siguranță nautică.

FINLANDA

Legea de bază în Finlanda privind siguranța tuturor serviciilor pentru clienți (inclusiv serviciile publice acvatice, sălile publice de înot și plajele publice) este Legea privind

³ <https://www.respektforvand.dk/english>

siguranța consumatorilor⁴ (920/2011) Secțiunea 7, iar Agenția Națională pentru Siguranța Consumatorului (Tukes)⁵ este autoritatea competentă pentru a supraveghea respectarea acestei legi.

Plajele amenajate pentru înbăiere aflate în proprietatea și întreținute de municipalități și alte părți sunt de asemenea incluse în domeniul de aplicare al legislației privind siguranța serviciilor (Legea privind siguranța consumatorilor, nr. 920/2011). Scopul legii este de a preveni orice potențial risc pentru consumatori (rezidenți municipali). Nivelul de siguranță de care se bucură rezidenții trebuie să fie egal, indiferent de organizația - întreprindere, municipalitate, biserică sau altă organizație - care acționează ca prestator de servicii, indiferent dacă se percepe o taxă pentru serviciu sau nu.

"Obligația de a avea grijă" din partea operatorului înseamnă ca furnizorul de servicii să se asigure că un serviciu pentru consumatori nu implică niciun risc pentru sănătatea sau proprietatea nimănu. Operatorii trebuie să furnizeze consumatorilor informațiile necesare pentru ca aceștia să poată evalua posibilele riscuri implicate înainte de a beneficia de acel serviciu.

În anumite sectoare de servicii cu grad ridicat de risc (inclusiv serviciile publice acvatice), operatorul trebuie să elaboreze și să pună în aplicare un document de siguranță care să conțină un plan de identificare și control al riscurilor pe care acest serviciu le poate genera.

Legea privind siguranța consumatorilor se referă numai la furnizorii de servicii și nu include obligații sau contravenții pentru clienți.

Federația Sportivă de Educație și Salvare Acvatică⁶ (FSL) oferă coduri de conduită care pot fi utilizate în scopul obținerii unor servicii performante.

FSL este o organizație educațională și de informare înființată în anul 1956. Are 11 asociații membre și urmărește îmbunătățirea abilităților de înot ale finlandezilor și reducerea numărului de înecuri prin prevenire și instruire.

Activitățile FSL sunt finanțate prin ajutorul acordat de către Ministerul Educației și Culturii și prin activitățile proprii de strângere de fonduri (în principal vânzările de insigne și de diplome de înot).

Sectoarele de activitate ale FSL sunt:

- instructaj de înot;
- salvare acvatică;
- înot special;
- instructaj de înot pentru copii și familii;
- norme de siguranță la piscină și îndrumări tehnice și instrucțiuni pentru planificarea, construirea și întreținerea sălilor de înot, spa-urilor și plajelor.

Norme privind desfășurarea activităților de înot: Înotul trebuie supravegheat în

⁴ <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2011/20110920>

⁵ <http://www.tukes.fi/en/Tieto-meista/>

⁶ http://www.suh.fi/ln_english

permanență de cel puțin un salvamar. Numărul salvamarilor și poziționarea acestora trebuie să se bazeze pe evaluarea riscului specific locului, iar toboganele, scările de scufundări și alte activități cu risc ridicat reclamă intensificarea supravegherii.

Doar sistemul de supraveghere video nu este suficient pentru a asigura siguranța înotătorilor, iar salvamarul trebuie să fie prezent la fața locului. Salvamarii nu pot efectua alte activități (de exemplu, vânzarea de bilete, cantină, învățământ, etc.) în timp ce supraveghează. Aceștia trebuie, de asemenea, să beneficieze de o pregătire corespunzătoare de salvare acvatică.

Clienților trebuie să li se furnizeze suficiente informații privind siguranța acvatică, referitoare, de exemplu, la profilul bazinului și la adâncimea apei.

FRANȚA

Codul general al autorităților locale (CGCT) încredințează primarului municipalității reglementarea accesului la mare inclusiv a activităților de agrement nautic.

În termeni concreți, primarul va emite un "decret" care conține o serie de reguli ce trebuie respectate, cum ar fi interzicerea înotului atunci când "steagul roșu" este ridicat pe plajă de serviciile de salvare. În caz de nerespectare, sancțiunile financiare pot fi impuse de organele de poliție responsabile pentru punerea în aplicare a ordinelor emise de primărie.

Înotul în zone neautorizate este pedepsit cu amendă de categoria I, de la 11 la 33 de euro.

În caz de inacțiune a primarului sau de măsuri necorespunzătoare, prefectul departamentului (reprezentând puterea centrală) poate înlocui primarul și poate lua măsurile necesare.

Articolul L2213-23 al CGCT (competențele primarului)

Primăria exercită controlul activităților de agrement nautic, inclusiv înotul și reglementează utilizarea echipamentelor speciale. Aceste activități pot fi efectuate pe mare până la o limită de 300 de metri față de linia țărmului.

Primăria trebuie să marcheze zonele delimitate prin amenajarea cu balize, piloni, semne etc. și să asigure asistența de urgență.

Municipalitatea trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a facilita intervenția rapidă a serviciilor de urgență în caz de accident: instalarea unei stații de salvare, instituirea unui sistem de avertizare etc.⁷

Primăria delimitează una sau mai multe zone costiere, în care condițiile sunt propice scăldatului și desfășurării activităților de agrement nautic, monitorizate în anumite

⁷ <http://www.courrierdesmaires.fr/37558/la-police-des-baignades/>

intervale temporale. În afara zonelor și perioadelor definite astfel, activitățile de scăldat și de agrement nautic sunt practicate cu riscurile și pericolele celor implicați.

Deși CGCT precizează că, în afara zonelor și perioadelor definite de primar, scăldatul se practică cu riscul făptuitorilor, jurisprudența a arătat că obligația primarului ar putea să se extindă dincolo de aceste limite legale.⁸

Primăria este obligată să informeze publicul printr-o publicitate corespunzătoare, în primărie și în locurile vizate cu privire la condițiile de desfășurare a activităților nautice precum și la sancțiunile prevăzute pentru nerespectarea prevederilor legale.

De asemenea, primăria trebuie să indice, prin intermediul semnelor plasate în apropierea locurilor vizate, posibilele pericole: blocuri de piatră și ciment, cilindri din materiale dure de pe marginea apelor etc. Această obligație de a semnaliza pericole neobișnuite se referă atât la zonele amenajate pentru scăldat cât și la cele neamenajate.⁹

Articolul L6212-3 al CGCT (competențele prefectului)

„În cazul în care menținerea ordinii este amenințată, reprezentantul statului poate înlocui, printr-un decret motivat, președintele consiliului teritorial pentru lipsa măsurilor în privința regimului liniștii publice, ordinii publice și pentru nereglementarea domeniului contravențiilor referitoare la activitățile nautice și de înot”.

GERMANIA

Asigurarea unui mediu sigur în zona plajelor decurge, în temeiul articolului 28 din Legea fundamentală¹⁰, din dreptul municipalităților la autoguvernare: municipalitățile sunt responsabile pentru toate domeniile care își au originea în existența comunității. Dacă într-o municipalitate există o plajă, municipalitatea este liberă să elaboreze un regulament, care să reglementeze comportamentul la plajă. De obicei, o municipalitate face uz de acest drept.

Având în vedere existența unui număr foarte mare de regulamente privind reglementarea îmbăierii, vor fi evidențiate prevederile generale, astfel:

- există o delimitare clară a zonei în care trebuie respectate regulile din regulamentul de scăldat (specificarea plajei);
 - plajele publice sunt marcate cu semne;
 - este stabilit un interval de timp în care plaja este supravegheată de salvamari.
- Dacă nu există supraveghere, acest lucru este, de obicei, menționat în reguli;
- sezonul de scăldat este limitat (de regulă numai pe timpul verii);
 - sunt amenajate panouri cu descrierea legendei (sistemul de steaguri) care indică dacă și unde este în siguranță să se înoate;

⁸ Ibidem.

⁹ Ibidem.

¹⁰ <https://www.btg-bestellservice.de/pdf/80201000.pdf>

- existența unei informări cu privire la prezența în serviciu a unui salvamar într-o anumită zonă a plajei sau dacă scăldatul are loc în general pe propriul risc;
- turiștii au dreptul să folosească plaja numai în scopuri de scăldat / relaxare;
- gunoiul trebuie să fie aruncat în recipiente;
- **cei care nu respectă prevederile regulamentelor comit o infracțiune administrativă.**

Salvamarilor fac parte din DLRG¹¹ - Societatea germană pentru salvarea vieții și sunt înrolați pe bază de voluntariat.

GRECIA

În Grecia, activitatea de salvare acvatică respectă normele stabilite de autoritățile guvernamentale. Aceste reguli sunt stabilite, fie prin decrete regale, decrete legi sau hotărâri guvernamentale.

Cadrul legal pentru salvamari este reglementat de Decretul prezidențial 23/2000, sub autorizarea art. 15, alin.1 din Legea 2743/1999. Legislația elenă nu stabilește nicio contravenție specifică pentru persoanele care nu respectă indicațiile salvamarilor sau semnalele oficiale.

Cu toate acestea, operatorii de turism (*din zona amenajată de coastă, plajă sau zona portuară unde oamenii au acces la servicii contra cost sau gratuit*) și municipalitățile au dreptul de a institui propriile regulamente privind conduita utilizatorilor, inclusiv de a-i evacua din locul respectiv dacă aceștia nu respectă regulile instituite.

În conformitate cu Decretul prezidențial 23/2000, sunt luate mai multe măsuri pentru prevenirea accidentelor acvatice. Aceste măsuri cuprind verificarea efectivului de salvamari, impunerea de obligații legale salvamarilor și operatorilor din domeniu precum și sancțiuni pentru utilizatorii care nu respectă regulile.

Aceste măsuri se referă la:

- Înființarea școlilor de salvamar să aibă loc în urma unei inspecții și a unei autorizări realizată de către un comitet (articolul 1) constituit în urma unei decizii a directorului autorității portuare competente (articolul 6);
- Definirea echipamentului școlar și a programului didactic (definirea unui minim de discipline care trebuie predate) (articolul 5);
- Procedura de obținere a licenței pentru calificarea de salvamar prin examene teoretice și teste sportive. Licențele sunt acordate de Autoritatea portuară și au o durată de 4 ani (art. 3);
- Impunerea operatorilor din domeniu a obligației de a recruta salvamari și de a le asigura echipamentul necesar (art.7);
- Impunerea unor obligații pentru salvamari pentru a fi în permanență pregătiți să-i ajute pe inotători, să poarte echipamentul adecvat și să patruleze în timpul serviciului (articolul 9);
- Sancțiuni administrative pentru cei care încalcă obligațiile menționate mai sus

¹¹ <https://www.dlrg.de/die-dlrg.html>

(articolul 14).

În cazul plajelor, serviciile de salvare acvatică funcționează pe lângă birourile locale ale Pazei de Coastă.

ISRAEL

Conform articolului 12 din Legea privind locurile de scăldat din anul 1964, o persoană care încalcă instrucțiunile unui salvamar cu privire la prevenirea pericolului de înec este pasibilă de amendă sau de o lună de închisoare. În plus, o persoană care înoată într-un loc unde scăldatul este interzis va fi amendată.

MAREA BRITANIE

În Regatul Unit, nu sunt reglementări cu privire la măsuri contravenționale pentru nerespectarea indicațiilor salvamarilor. Obligația de a asigura serviciul de salvare acvatică revine proprietarului zonei de agrement - autorităților locale sau persoanelor particulare.

Autoritatea Regală pentru Salvare (RNLI) patrulează peste 100 de plaje din Marea Britanie în lunile de vară (mai-septembrie), iar consiliile locale asigură serviciile de salvamari pe unele plaje.

Paza de Coastă a redactat un ghid¹² destinat asigurării condițiilor de siguranță acvatică, astfel, cetățenii sunt sfătuiți să folosească doar plajele unde există serviciu de salvamari și să le solicite acestora informații necesare referitoare la viteza vântului și la condițiile de înot.

De asemenea, ghidul conține detalii referitoare la steagurile arborate în zonele de îmbăiere:

- steagul format din două cadre roșu și galben, dispuse orizontal, semnifică că zona respectivă este monitorizată de salvamari și reprezintă cel mai sigur loc pentru înot sau sporturi nautice;
- steagul reprezentat printr-un singur cadran roșu reprezintă pericol și semnifică interdicția de a intra în apă;
- steagul cu patru cadrane, două albe și două negre, dispuse în zig zag, semnifică faptul că zona este sigură pentru ambarcațiunile de agrement, cum ar fi plăcile de surf și caiacele, dar nu este sigură pentru înot sau utilizarea unei plăci de salvare.
- dacă un con (mâneacă) portocaliu de vânt se flutură, semnifică condiții periculoase care nu permit utilizarea bărcilor gonflabile, existând pericol iminent de naufragiu.

În cuprinsul acestui ghid se mai menționează: *Asigurați-vă că citiți și respectați*

¹²

https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/303232/MCA_beach_safety_advice.pdf

semnele de siguranță pe care le vedeți la intrarea pe plajă. Aceste semne oferă informații despre ce puteți și ce nu puteți face pe plajă.

În privința piscinelor publice, responsabilitatea de a asigura salvamari aparține operatorului piscinei. Cerința de a menține siguranța în apă în bazinele publice este reglementată de *Legea privind sănătatea și securitatea la locul de muncă din 1974*¹³. Legea privind sănătatea și securitatea la locul de muncă impune o obligație generală tuturor angajatorilor de a-și conduce activitățile din domeniu astfel încât să se asigure că publicul nu este expus riscurilor de sănătate.

Nu există prevederi specifice în legea menționată, însă Autoritatea pentru Sănătate și Siguranța Consumatorului (organismul statutar responsabil de aplicarea legii) publică recomandări privind asigurarea măsurilor privind sănătatea și siguranța la piscine.

În cele din urmă, educația în școli și sensibilizarea opiniei publice cu privire la aspectele legate de siguranța acvatică reprezintă o parte importantă a măsurilor de prevenire a incidentelor acvatice.

Siguranța acvatică constituie o parte obligatorie a curriculum-ului național în școala primară. În plus, există mai multe organizații neguvernamentale care promovează conștientizarea siguranței acvatice. De exemplu, Societatea Regală de Prevenire a Accidentelor (RSPoA) și Royal LifeSaving Society, ambele publică informații despre siguranța acvatică.

RSPoA a înființat în anul 2004 Forumul Național pentru Siguranța Apelor, care a lansat în 2016 Strategia de Prevenire a Înecului 2016-2026. Forumul național pentru siguranța apelor beneficiază de sprijin financiar din partea Guvernului.

OLANDA

În Olanda, serviciile de salvare acvatică sunt organizate în 166 de asociații autonome cu membri individuali și un comitet de coordonare, organizația umbrelă numită "Reddingsbrigade Nederland" (Echipa de salvare Olanda).

Salvamarii sunt, în majoritatea cazurilor, voluntari.

Organizarea siguranței publice este responsabilitatea autorității locale, mai precis a primarului. Din 2017, în Olanda există 388 de municipalități. Fiecare municipalitate își organizează siguranța publică conform propriilor nevoi.

Unele municipalități au reglementări privind obligația de a respecta instrucțiunile salvamarilor, de exemplu regulamentul local al municipiului Westland, care prevede la articolul 5.62 că toți cetățenii sunt obligați să iasă din mare după ce un polițist sau un membru al brigăzii voluntare de salvare anunță că înotul în mare este periculos. Dar această mențiune reprezintă o excepție și se regăsește doar în legislațiile locale.

La nivel național, nu există reglementări privind activitatea și responsabilitățile salvamarilor. În cele mai multe cazuri nu există sancțiuni contra celor care nu respectă indicațiile unui salvamar, cu excepția cazului în care indicația este dată de un polițist. Dar nu este cazul, de cele mai multe ori.

Recent, un instructor de înot al unei piscine a fost găsit responsabil și condamnat

¹³ <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1974/37>

pentru înecarea unei persoane aflate sub supravegherea sa. Persoana care s-a înecat a fost avertizată în mod repetat să nu intre în apă deoarece nu știa să înoate. În ciuda acestor avertismente, aceasta a intrat în piscină și s-a înecat, iar instructorul a fost condamnat. După această condamnare, "Reddingsbrigade Nederland" ia în calcul necesitatea aderării la un sistem de asigurare privind răspunderea civilă.

Pe lângă prevenirea și lupta împotriva înecului, "Reddingsbrigade Nederland" organizează așa-numita flotă națională de salvare, echipamentele și bărcile din dotarea acesteia fiind destinate operațiunilor de salvare și evacuare în caz de inundații.

POLONIA

Unele dispoziții privind înotul și practicarea sporturilor acvatice se regăsesc în Legea din 18 august 2011 privind siguranța persoanelor în locurile cu apă.

În conformitate cu dispozițiile acestei legi, persoanele care se află în zonele de îmbăiere sunt obligate să respecte regulile zonelor, precum și indicațiile salvamarilor.

Mai mult decât atât, autoritatea de gestionare a zonei sau persoana delegată nu are voie să permită intrarea în apă sau poate cere chiar evacuarea unui individ care manifestă un comportament ce denotă consum de alcool sau substanțe interzise (articolul 6).

Cine nu respectă aceste instrucțiuni, va fi sancționat cu amendă (articolul 34). În plus, orice persoană care, după ce a consumat alcool sau substanțe interzise, conduce, pe apă, un vehicul fără motor poate fi amendată (articolul 35).

Potrivit articolului 55 din Codul Contravențiilor (20 mai 1971), oricine înoată într-un loc în care este interzis scăldatul este pasibil de amendă de până la 250 PLN (aprox. 57 EUR) sau va primi o mustrare.

Principalele sarcini ale salvamarilor sunt inițierea și coordonarea activităților de salvare. Pentru a preveni accidentele acvatice și pentru a reduce gradul de risc, salvamarii sunt obligați să:

- respecte aria delimitată a apei și să reacționeze fără întârziere la orice situație periculoasă;
- alerteze utilizatorii zonei de scăldat cu privire la posibilele pericole (de exemplu, furtuni);
- inspecteze starea generală a echipamentelor de siguranță;
- reacționeze la încălcarea normelor obligatorii de către utilizatorii zonei acvatice;
- consemneze pe panoul de informații date despre temperatura aerului și a apei, precum și despre alte condiții meteorologice.

SUEDIA

În Suedia nu există nicio prevedere legală care să pedepsească pe cei care nu respectă instrucțiunile salvamarilor.

Reglementările privind accidentele acvatice sunt delegate prin lege municipalităților,

ceea ce înseamnă că regulile pot diferi de la o autoritate locală la alta.

Prin această delegare, fiecare municipalitate poate emite propriile reguli privind plajele și facilitățile cu piscine. În acest sens, trebuie remarcat faptul că fiecare municipalitate este responsabilă pentru propriile operațiuni de salvare, atâta timp cât accidentul nu este prea sever.

Potrivit delegării, o municipalitate ar putea reglementa faptul că o persoană care nu respectă indicațiile unui salvamar poate fi sancționată contravențional, însă, în realitate, aceasta nu este o practică întâlnită, iar majoritatea plajelor și piscinelor nu sunt monitorizate de salvamari. Orașul Stockholm, de exemplu, nu asigură serviciu de salvamari în zonele destinate înotului.